

Japanse jaloezie

DS 26/2/2019

Animatie In lange anderhalf uur zit een heel goede animatiefilm, maar die is helaas verstopt tussen té veel saaie, eindeloze scènes.

Mirai

★★★★☆

Van: Mamoru Hosoda

Met: Daniel Dae Kim, Rebecca Hall, John Cho (98 min.)

Vliegende tieners, kinderen die in wolven kunnen veranderen: realistisch zijn de films van regisseur Mamoru Hosoda niet. Telkens gebeurt er iets bovenaards om een menselijk verhaal te vertellen; in het geval van *Mirai* gaat het om een jaloerse peuter die woedeaanvallen krijgt na de geboorte van zijn zusje.

Via tijdreizen à la Dickens' *A Christmas Carol* leert de jaloerse Kun zijn plaats in de familiestamboom kennen. Telkens wanneer het hem in het echte leven te veel wordt, vlucht hij naar de

tuin van zijn modernistische thuis en plots verandert de tuin in een totaal andere omgeving en volgen we een associatieve droomlogica. Hij ontmoet onder meer zijn moeder als klein meisje (een driftkikker, net als hij), zijn grootvader als jongeman en zijn babyzus als tiener. Plots kan hij makkelijker begrip opbrengen voor de mensen rond hem.

Mirai is virtuoos getekend en een aantal scènes is onvergetelijk. Zo wordt het te pakken krijgen van de ceremoniële staf van een poppe een cliffhanger vanjewelste. En wanneer Kun verloren is gelopen in een groot treinstation, komt hij in een Kafkaïaanse situatie terecht.

Golden Globe, Oscar: aan nominaties geen gebrek. Het ziet er ook prachtig uit en gaat over veel, maar narratief zit de film niet altijd even sterk in elkaar.

JOZEFIEN VAN BEECK

De Japanse peuter Kun droomt lekker associatief. © rr